בס"ד



– הגליון השבועי של קהילת מכון –

יגדיל תורה

גליון מספר: 28

שבת פרשת יתרו

העלון מוקדש להצלחת נוחי בן זהבה ויוסף דורון בן דזי

מאור - 0542390375

כיצד העם ראו את הקולות?

הרב יעקב דואני / רב במכון יגדיל תורה ומחבר הספר בית חם

בפרשתנו מתרחש המעמד החשוב בהיסטוריה – מעמד הר סיני שבו ירדה התורה הקדושה לעולם. בתיאור מעמד זה כתוב בתורה:

וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת וְאֶת הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק:

ונשאלת השאלה, כיצד ניתן לראות קול? קול זהו דבר ששומעים ולא ניתן לראותו, א"כ מה משמעות הדבר?

אומנם רש"י במקום כבר עמד על כך וביאר שהיה כאן קול מיוחד שלא נראה כמותו – "רואין את הנשמע, שאי אפשר לראות במקום אחר", אך עדין האם ניתן להבין מה הוא אותו קול?

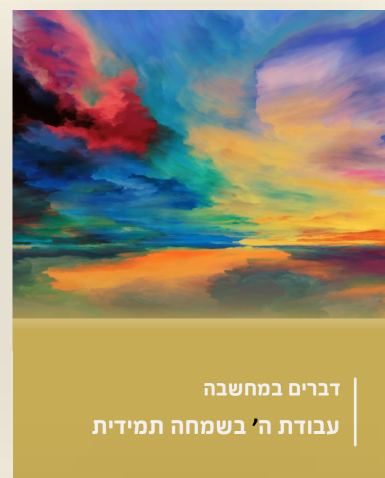
מצינו שלוש גישות בפרשנים:

"קולות" הכוונה לקול של דבר גשמי אחר שהושמע במעמד הר סיני - הרשב"ם מבאר שהמשמעות של "קולות" זה הברד והאבנים שנזרקו מן השמים באותו זמן, וכמו שמצינו במכת הברד במצרים שהברד נקרא קול: וְרַב מִהְיֹת קֹלֹת אֱלֹהִים וּבָרָד.

"קולות" זה הקול של הקב"ה עצמו המתבטא בצורה גשמית - ההדר זקנים מבאר שהקול של הקב"ה עשוי מאש ולכן ניתן גם לראות אותו, וכן מבאר האלשיך שהיה ניתן לראות את קול ה' על פי סוד השתלשלות שאפשרה לראות דבר רוחני גם בעיניים גשמיות, וכן בדרך זו צועד הכלי יקר בצורה נפלאה ומבאר שהאותיות שיצאו מקולו של הקב"ה תפסו צורה גשמית והיה ניתן לראותם פורחות באוויר.

"קולות" זה הקול של הקב"ה אלא ש"רואים" אין הכוונה לראיה במשמעות הפשוטה שלה - פירוש הרא"ש ביאר שהמשמעות של "רואים" אין הכוונה לראיה בעיניים אלא הכוונה ל"נהנים" - העם נהנו מהקולות ששמעו, וכעין זה פירש רבינו בחיי שהראיה כאן זה ענין של "להשיג משהו" וכמו שכתוב לגבי יצחק רְאֵה רֵיחַ בְּנִי כְּרֵיחַ שָׂדֶה, וכן מבאר הספורנו שמדובר גם על ראיה כהתבוננות, וכמו שנאמר בקהלת וְלִבִּי רָאָה

>> המשך הדבר תורה בעמוד האחרון<<



דברים במחשבה
עבודת ה' בשמחה תמידית



פתרון החידה הקודמת
הולך בדרך לענין ברכת הגומל



החידה השבועית
נולד לו בן האם מברכ?

עבודת ה' בשמחה תמידית

הרב אמיר אזולאי/ רב במכון יגדיל תורה מחבר הספר על שלושה דברים

הקדמה:

"מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד" כולנו מכירים את השיר הקדוש הזה, ושרים אותו מעת לעת או לפחות שומעים אותו לעיתים קרובות בהזדמנויות כאלה ואחרות. אך האם באמת אנחנו שמחים בעבודת הבורא המוטלת עלינו? האם מתקיים בנו הצו האלוקי המחייב לעבוד את השי"ת "בשמחה ובטוב לבב"? כל אחד מאיתנו צריך לעצור מעט משטף החיים ולשאול את עצמו, האם אני מקיים מצוות בשמחה ובטוב לבב? האם כשהנחתי תפילין בבוקר לדוגמא, הרגשתי שמחה מיוחדת? או שמא הייתה הנחת התפילין עבורי כהרגל שיגרתי ויום יומי?

הרבה פעמים נזהה שאכן לא כל המצוות נובעות מתוך שמחה אלא מתוך סוג של הרגל יום יומי תדיר. והאמת, שזו תחושה הגיונית ומובנת לחלוטין, שכן כידוע השמחה הגדולה מגיעה היא לאדם בעקבות התחדשות, מעלה חדשה, אירוע חדש שהגיח אל פתחנו והוא משמח אותנו, הוא ממלא את חיינו באור עמוק של התחדשות טהורה. למען האמת אף חכמינו הקדושים הכירו בעובדה שהשמחה הלא היא פועל יוצא של התחדשות מחיה, ועל כן קבעו שכל אדם אשר שמחה עליונה מאירה את לבבו צריך להודות ולברך את הקב"ה מתוך השמחה הזו בברכת שהחיינו (שו"ע או"ח רכה').

א"כ, אם אכן השמחה היא פועל יוצא של התחדשות כיצד אפשר לצפות מהאדם לשמוח בעבודת ה' בכל רגע נתון? שהרי אדם אשר מקיים מצוות באופן תדיר, הלא הוא אומנם מקיים את הרצון האלוקי אך עם כל זאת אין הוא מתחדש לכאורה, אלא מנהל הרגל תקין של עבודת בוראו. אולם לכאורה לאור האמור עד כאן, אין כאן מקום כביר ועוצמתי שבתוכו יכולה לדור השמחה כדיירת קבע.

אלא שלצד זאת, ציוו אותנו חכמינו הטהורים שלאורך תולדות עמנו (לדוג' עיי' ברמב"ם בסוף הלכות לולב, מסילת ישרים פרק יט', של"ה פרשת כי תבוא ועוד) עפ"י צו התורה שהוזכר לעיל, לעבוד את ה' מתוך שמחה תמידית. בדברים אלו נתבונן מעט כיצד אפשר להוביל את עבודת ה' שלנו אל מקום שמח יותר, ושלצד ההרגל הבריא תחול גם השמחה התמידית, ויתקיים בנו ע"י זה הכתוב אשר מצוונו לעבוד את השי"ת "בשמחה ובטוב לבב".

שמחה וטוב לבב- יסודות מובדלים:

ראשית נתבונן בפסוק אשר מתוכו לומדים אנו את החיוב לעבוד את ה' בשמחה:

"תַּ֗חַת אֲשֶׁ֤ר לֹא־עָבַ֙דְתָּ֙ את ה' אֱלֹהֶ֔יךָ בְּשִׂמְחָ֖ה וּבְט֣וּב לֵבָ֑ב מֵרֹ֖ב כֹּֽל"

אם נתבונן היטב, נוכל לזהות שלצד השמחה העליונה אשר אמורה היא להפיח את לבבנו באור רוחני מחיה ומחודש, עלינו אף להעפיל אל מדרגה נוספת אשר אף תפקידה הוא להפיח אור חדש והשלמה עמוקה עם עבודת ה'- מדרגת "טוב לבב".

הרב קוק זצ"ל מבאר (מוסר אביך פרק א' פסקה ח') היטב את עניין של שתי המדרגות הללו ועומד על תוכנם העמוק. מבאר הרב, שטוב הלב היא מדרגה אשר מבטאת את ההזדהות הפנימית עם עבודת ה'. נסביר מעט את הדברים, פעמים רבות יוכל האדם לקיים את המצוות ולעבוד את הבורא, אולם מרגיש הוא שהוא כופה את עצמו לעשות פעולה בלתי רצונית, וזהי עבודת ה' אשר הפוכה היא לחלוטין מהמושג הנכבד טוב הלבב. לעומת זאת, ישנה דרך אחרת לחלוטין לגשת אל עבודת ה'. לא כפיה והכרח יהיו אלו אשר יובילו את האדם לעשות רצון קונו, אלא מעין השלמה פנימית. הוא ירגיש בכל מאודו שהמעשה והצו האלוקי הם האמת המוחלטת, והראויה ביותר. מתוך כך, יבין האדם שהעבודה האמתית והמדויקת ביותר שעליו להשקיע בה את מאמציו היא עבודת ה'. מעבר לזאת יבין הוא בתבונה פנימית ועמוקה, שזוהי העבודה אשר ראויה ביותר למאווייה של נשמתו, לרצונות העמוקים של עצמיותו. ממילא מתוך ההבנות העמוקות הללו ייגש האדם אל עבודת ה' מתוך מקום

של הזדהות, עד כי ירגיש הוא בכל לבבו שהדבר הטוב ביותר עבורו זה לעבוד את הבורא ולצעוד בשבילי ציוויו.

אולם על אף חשיבותה העצומה של מדרגת טוב הלבב, צריך האדם להתרומם אל מדרגה נוספת של שמחה עליונה מעצם עבודת הבורא אשר טובה היא עד מאד עבורו. למען האמת זוהי מלאכה נכבדה וקשה עד מאד. שכן אף אם הצליח האדם להגיע אל טוב לבב, הרי בסופו של דבר מדרגה זו הופכת להרגל. שכן על אף הסכמתו הפנימית עם עצם קיום הרצון האלוקי, בסופו של דבר הופכת עבודת ה' לחלק מהחיים השגרתיים של האדם, וממילא מאד קשה לשמוח בשגרה אשר כלפי חוץ איננה מתחדשת. א"כ נשוב לשאלתנו הראשונה- כיצד יכולים אנו להוביל את עבודת ה' שלנו אל מקום שמח יותר למרות ההרגל? כיצד לצד טוב הלבב שהוא עניין שיגרתי, אפשר להפיח אף שימחה עליונה בעומק לבבנו?

עבודת ה'- עבודת מתחדשת במהותה:

בהמשך דבריו של הרב קוק זצ"ל (מוסר אביך שם) הוא מביע באופן עמוק וייחודי מהו הפגם העמוק יותר אשר גורם לאדם לעמוד בנק' העמוקה של טוב לבב מבלי להעפיל אל מדרגת השמחה העצומה בעבודת ה':

"אבל לא יכיר שהעבודה היא דבר גדול למעלה ממדרגתו בעצם ועם זה הוא נאות לו. ועל דבר שהוא למעלה ממדרגתו ,בעצם ועם זה הוא יפה וטוב לו ודאי שראוי הוא לשמח, כמו שישמח בבא אליו דבר טוב מחודש, שכיון שלא הי' לו זה הטוב הרי מעלתו לא הגיעה לזה, וכיון שנתחדש לו הטוב שלמעלה ממדרגתו הוא שמח, אך אחר שכבר זכה אל הטוב ההוא כבר מדרגתו עלתה לזה הטוב ואין כאן מקום שמחה. א"כ כאשר יהי' לנו דבר שתמיד הוא למעלה ממדרגתנו והוא טוב לנו אז ראויה לה השמחה התמידית עם כל יושנה, וזהו ענין "בכל יום יהיו בעיניך חדשים""

מסביר הרב זצ"ל, שאדם אשר דבק במדרגת טוב הלבב ואינו מעפיל אל מדרגת השמחה העליונה, זה נובע מתוך פגם מהותי בהשקפתו. נסביר מעט את הדברים: במבט חיצוני על המצוות ועל עבודת ה', ניתן לסבור שהן זהות לחלוטין בכל יום ויום. כך לדוג' יחוש האדם המתבונן במבט שכזה, איך מצוות התפילין היא אותה מצווה כל יום, כפי שהוא הניח אמש את התפילין בידו ובראשו כן הוא עושה אף היום. וכן לגבי התפילה, יחוש המתבונן בדרך זו שהתפילה על אף חשיבותה היא אותה תפילה בכל יום ויום.

אלא שהמבט החיצוני הזה על עבודת ה', נובע הוא מתוך מקום עמוק יותר. האדם אשר מתבונן בצורה כזו, בעצם, אינו מבין את המובן העמוק של עבודת ה'. עבודת ה' איננה רק אוסף של מעשים וציוויים שניתנו לנו לפני שנים רבות ועלינו להשלים בשכלנו עם אמיתתם ולקיימם תדיר. אלא זוהי עבודה שהולכת ומתחדשת בכל יום ויום.

כך עפ"י הדוגמה שהצגנו לעיל, כאשר האדם מניח תפילין מידי יום ביומו, כל הנחה והנחה היא מצווה אחרת לחלוטין על אף שמבחינה חיצונית היא זהה לחלוטין להנחה של יום האתמול, מ"מ הנחת התפילין המחודשת משפיעה על האדם שפע רוחני חדש, ועל ידו הולך האדם ודבק יותר ויותר בבורא. במילים אחרות כל יום הוא התחדשות והתקרבות נוספת אל הבורא.

כמים שאין להם סוף:

על מנת להמחיש את הדברים העמוקים הללו נמשיל את הדברים בדוגמה המוכרת לנו יותר. כאשר אנו פותחים את ברז המים בביתנו, באותה צורה לחלוטין שפתחנו ביום האתמול, נוכל לראות שישנה הזרמה חדשה של מים. המים שזורמים כעת מתוך הברז אינם זרמו עוד לעולם באף ברז באשר הוא. כאשר הזרמנו את המים במורד הצינור, נדלים אל ביתנו מים חדשים לחלוטין. וזאת בשל העובדה שברז המים מחובר אל מערכת גדולה יותר שמובילה אל מאגר מים גדול ועוצמתי. ולמען האמת המאגר הגדול הוא אינו סופו של התהליך, אלא מן המאגר מתאדים מים אשר הופכים לענני גשמים. זרימה ויצירה אין סופית של מים חיים.

דוגמה זו ממחישה בבירור את אשר עמדנו עליו עד כה. כאשר אנו מקיימים את מעשי המצוות ועומלים על עבודת ה', על אף שבמבט חיצוני נדמה בעינינו שאנו פועלים את אותה הפעולה לחלוטין בצורה שגרתית, אין זה אלא מבט חיצוני בלבד. בעומק, אנו מפגישים את נשמתנו מפעם לפעם השורשים הנעלמים של המציאות, ואלו מעניקים לה הזרמת חיים רוחניים חדשים וטהורים שלא נראו כמותם עוד, ומקרבים אותה יותר ויותר אל מקור המציאות.

ההרגל המתחדש:

נמצא אפוא שעבודת ה' בשמחה ובטוב לבב היא קיום הצו האלוקי, מתוך הזדהות עמוקה, וכן מתוך הבנה פנימית שעבודת ה' שלנו הולכת ומתחדש ואיננה נשארת כביום

האתמול. כל יום ויום של קיום מצוות מזרים שפע חיים טהור וחדש אל האדם ולבריה. ממילא, ראויה היא השמחה בכל יום ויום על ההתחדשות האינסופית אשר מתרחשת בתוכנו פנימה תדיר.

כיצד אפשר להגיע למעלה הרמה והעליונה הזו? רק ע״י התבוננות ראויה בערך עבודת ה׳ וקיום המצוות. רק שנבין היטב שכל מעשי המצוות אינם אלא מבואות חיצוניים למעשים בעלי משמעות רוחנית אדירה, רק אז תודעת חיינו תשתנה ותתפתח ונבין שראויה לנו עבודת ה׳ בשמחה ובטוב לבב בכל רגע נתון.

ברכת הגומל למי שהולך בדרך או היה חולה

הרב מאור תורג'מן / יו"ר מכון יגדיל תורה



הטור כתב שנוהגין באשכנז וצרפת שאין מברכין כשהולכים מעיר לעיר שלא חייבו אלא בהולכי מדברות דשכיחי בה חיות רעות ולסטים, ומה שמבואר בירושלמי "כל הדרכים בחזקת סכנה" זה דוקא לענין תפילת הדרך שבכל הדרכים צריך אדם לבקש על עצמו, אבל ברכת הגומל נתקנה במקום תודה.

ולענין חולה הטור הביא שהר"ר יוסף כתב שדוקא חולה שנפל למטה מברך הגומל, אבל חש בראשו או במעיו א"צ לברך וכן כתב הראב"ד דוקא במכה של חלל שיש בו סכנה.

הרמב"ם כתב שבכל דרך ובכל חולי צריך להודות- כמבואר בירושלמי שכל הדרכים בחזקת סכנה הם (וכל החולים בחזקת סכנה הם) וכ"כ בערוך דאפילו חש בעיניו או בראשו צריך לברך וכן נוהגין בספרד.

הב"י כתב שדין זה שכתב הטור בשם הרמב"ם אינו מבואר בדבריו, אמנם הטור דייק זאת, ממה שהרמב"ם במקום לכתוב הולכי מדברות, כתב "הולכי דרכים", ומשמע שבכל הולך דרך. ומכך למד הטור שחולה ונתרפא דין זה בכל חולי. ואפשר שיש לגרוס רמב"ן ומבואר דין זה בספרו תורת האדם שלאו דוקא בחולי שיש בו סכנה ולא במכה של חלל דוקא אלא כל שעלה למטה וירד צריך להודות, וכן בדרך כל הולכי דרכים צריכים להודות. וכן מבואר ברשב"א בתשובה שאין הפרש בין שיש לו מיחוש קבוע לבוא מזמן לזמן ובין שאינו קבוע, ואדרבה כל שהוא קבוע הוא יותר חזק, ואע"פ שנעשה לו נס פעמים רבות וניצל ממנו מן השמים רחמוהו, ולאו כל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא.

עוד כתב הב"י שמה שכתב הטור שנית שהרמב"ם למד כן מכך שכתוב בירושלמי שכל הדרכים בחזקת סכנה הם, שאינו יודע מה דבר זה מלמדנו שכן כבר מבואר לעיל שבני צרפת מפרשים שהכוונה לתפלת הדרך דוקא,

אמנם הב"י כתב שמצא ספר שכתוב בו דגרסינן בירושלמי כל החלאים בחזקת סכנה הם וכתב הב"י שזוהי גירסה ישרה, שכן מבואר שבכל חולי צריך להודות כדמשמע מדברי הרמב"ם, שהרי כל החלאים בחזקת סכנה אין לברך אלא רק לענין ברכת הגומל, ואפשר שמכאן הרמב"ם למד שה"ה לכל הדרכים בחזקת סכנה שזה דין לברכת הגומל, שכן שניהם נאמרו בלשון אחר, וכמו שפירשנו לגבי חלאים כן יש לפרש לענין דרכים.

ה"ר דוד אבודרהם, רמב"ן- עתה נהגו העולם לברך ברכת הגומל אפילו כשהולכים מעיר לעיר.

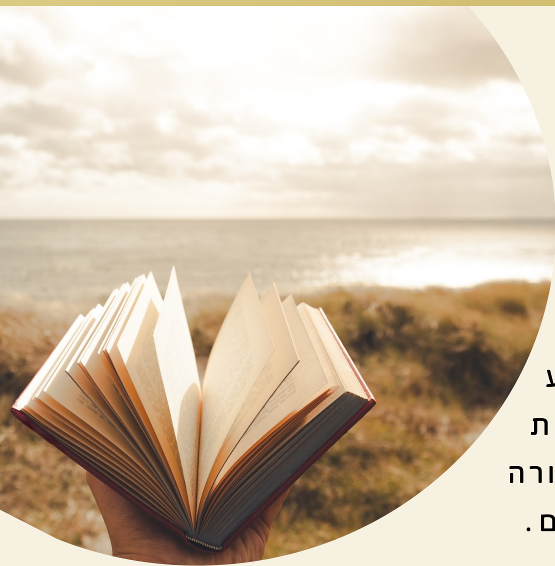
מהו אותו שיעור שיש לברך עליו ברכת הגומל לסוברים שיש לברך למי שהולך בדרך?

וכתב בה"ג (ברכות פ"ד) שכשיש לו לילך פרסה או יותר אומר תפילת הדרך, אבל פחות מפרסה אינו אומרה ומכאן יש ללמוד שהשיעור הוא פרסה לענין ברכת הגומל.

ארחות חיים- יש אומרים שאינו מברך אלא אם הלך פרסה או יותר, והרמב"ן כתב שכל דרך בחזקת סכנה ואפילו פחות מפרסה, אמנם המנהג דוקא אם הולך פרסה.

והב"י הכריע שלענין הלכה נראה דבפחות מפרסה אינו מברך הגומל וכדברי בה"ג לענין תפילת הדרך.

פסיקת הלכה: השו"ע פסק: "באשכנז וצרפת אין מברכין כשהולכין מעיר לעיר, שלא חייבו אלא בהולכי מדברות דשכיחי ביה חיות רעות ולסטים; ובספרד נוהגים לברך, מפני שכל הדרכים בחזקת סכנה; ומיהו בפחות מפרסה אינו מברך, ואם הוא מקום מוחזק בסכנה ביותר, אפילו בפחות מפרסה". ובחזו"ע (עמ' שסו) העלה שלמנהג ספרד יש לברך בנוסע מעיר לעיר, אף כשאין חשש לסטים וחיות רעות שכל הדרכים בחזקת סכנה וכל שנוסע במכונית מחוץ לעיר כשיעור מהלך פרסה דהיינו זמן הנסיעה שבעים ושתים דקות חייב בברכת הגומל (וה"ה לרכב וה"ה לרכבת).



הפטרת יתרו(מעמד הר סיני) ישעיהו פרק ו'

הרב יוסף חיים / עורך בעלון מכון יגדיל תורה

בִּשְׁנַת מוֹת הַמֶּלֶךְ עֻזִּיָּהוּ, וָאֶרְאֶה אֶת אֲדֹנָי יֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא, וְשׁוּלָיו מְלֵאִים אֶת הַהֵיכָל. ב שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ; שֵׁשׁ כְּנָפַיִם, שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד, בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָנָיו וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף. ג וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר: "קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת, מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ". וַיָּנֻעוּ אַמּוֹת הַסִּפִּים מִקּוֹל הַקּוֹרֵא, וְהַבַּיִת יִמָּלֵא עָשָׁן.

ישעיהו רואה את אחד המראות המיוחדים ביותר, עד שחז"ל אמרו עליו שראה מחזה יותר נשגב ממראה יחזקאל .

קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת : קדוש ה' בעליונים קדוש ה' בתחתונים קדוש ה' לעולמים, כלומר קדושתו ניצחית מעל לכל תפיסה שכלית.

וָאֹמַר: "אוֹי לִי כִי נִדְמֵיתִי כִּי אִישׁ טְמֵא שְׂפָתַיִם אָנֹכִי וּבְתוֹךְ עַם טְמֵא שְׂפָתַיִם אָנֹכִי יוֹשֵׁב, כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת רָאוּ עֵינָי". וַיָּעָף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים וּבְיָדוֹ רִצְפָּה(גחלת אש), בְּמֶלְקַחַיִם לָקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ. וַיַּגַּע עַל פִּי וַיֹּאמֶר: "הִנֵּה נָגַע זֶה עַל שְׂפָתֶיךָ, וְסָר עֲוֹנֶךָ וְחַטָּאתְךָ תְּכֻפָּר".

ישעיהו הנביא נבהל "אוֹי לִי" מי אני שאראה מראה נשגב שכזה ?! ובהמשך "הִנֵּה נָגַע זֶה עַל שְׂפָתֶיךָ, וְסָר עֲוֹנֶךָ וְחַטָּאתְךָ תְּכֻפָּר". גחלת האש מכפרת על העוון שעשה, כמו שורפת את פיו . שאלה : איזה עוון ישעיהו עשה ? תשובה : חז"ל דורשים שאמר לשון הרע על עם ישראל, ויש דורשים שלא עשה עוון כלל, אלה שישעיהו מבין שהוא נמצא במקום מאוד גבוה והוא חייב להיות ראוי למקום הזה ולהתקדש יותר. לכן לקח מלאך ה' גחלת מהמזבח מקום הקורבן וזה קירב אותו אל ה' יתברך וקידש אותו עוד.

ואז מספר ישעיהו ... וָאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי אֹמֵר: "אֶת מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֶךְ לָנוּ?", וָאֹמַר: "הִנְנִי, שְׁלָחֵנִי".

ואז אומר לו ה': אשלח אותך לנבואה שהעם לא יקשיב לה, כי יצר הרע אוטם את אוזניו ומונע ממנו לראות את האמת יביט בתורה ויאזין לדבר הנביאים .

שואל הנביא :"עַד מָתַי אֲדֹנָי?"
עד מתי העיוורון ישלוט על עם ישראל ? !

"עַד אֲשֶׁר אִם שָׁאוּ עָרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב, וּבָתִּים מֵאֵין אָדָם, וְהָאֲדָמָה תִּשָּׁאֶה שְׁמָמָה"

עד שהארץ תפלוט את העם החוצה והאדמה תהיה שוממת. כמה זה עצוב ... מדובר בעצם על גלות עשרת השבטים ,שהגיעו לדיוטה התחתונה ממנה אין דרך חזרה והם יעלמו מן העולם .

אך אנו יודעים כי ''נצח ישראל לא ישקר'' יש ותהיה המשכיות לעם הזה לנצח .

אך עלינו לזכור כמו שאנו כבר יודעים ממסכת סנהדרין צז עמוד א שהנבואות הן ל6000 שנה עד בוא גואל כלומר הן מדברות אלינו. לימינו.

כמו שבימי ישעיהו עשרת השבטים עזבו את התורה ובגלל זה נעלמו מהעולם זה אומר לנו "דרשני!!"

הפטרת יתרו קשה ולא נותנת לנו מנוח .היא מבקשת מאיתנו להבין כי מתן התורה (בפרשת יתרו) וחיבור ליבנו אל התורה הוא הכוח המניע את העם יעודו ותפקידו על ארץ ישראל.

משום שאם לא נהיה כך -נהיה כאותם קופים שלא רואים לא שומעים ולא מצליחים להוציא דבר טוב מפיהם ,כי יצר הרע סותם את ערוצי התקשורת שלנו עם הקב"ה .

שבת שלום



שאלת השבוע

נולד לאדם בן האם מברך? ומה הדין בימינו?

ר׳ שילה בכר—זכה בשובר לרכישה בקורסים של 100 ש״ח

את הפתרונות יש לשלוח למייל או לוואטסאפ של המכון עד יום רביעי

myagdiltora@gmail.com / 0542390375



מזל״ט ואיחולים

העלון מוקדש לרפואת חנה אזולאי בת סוליקה

ולעילוי נשמת מסעוד בן עיישה ושרה בת חנה

ודוד רחמים בין עישא ואברהם ז״ל

ניתן לשלוח מזל״ט או איחולי ברכה למייל או לוואטסאפ של המכון עד יום חמישי.

<< המשך הדבר תורה מעמוד השער <<

הַרְבֵּה חָכְמָה וָדָעַת.

כך או כך, במעמד הר סיני קיבלנו את התורה הקדושה, ומצינו השוואה בין מעמד זה ללימוד התורה של האדם הפרטי בכל דור ודור שכן בעל הטורים מבאר שמכך שהתורה ניתנה באימה, ברתת ובזיע על כן צריך להתנועע בזמן הלימוד ונראה שכוונתו שיש ללמוד ביראה, בריכוז ובהתרגשות כמו במעמד הר סיני (שכמעט פרחה נשמתם) ולא בצורה פאסיבית מבלי להתאמץ. ולכן עלינו להתייחס ללימוד התורה כראיה של קול ה׳ בכל רגע ורגע.

שבת שלום!